

Sygn. akt VII W 170/16

Dnia 04 października 2016r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu VII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Katarzyna Maciaszek

Protokolant starszy sekr. sąd. Agnieszka Dębowa

w obecności oskarżyciela publicznego---

po rozpoznaniu dnia 26.04.2016r., 17.05.2016r, 07.06.2016r., 04.10.2016r

sprawy **A. S.**, syna J. i Z. z domu M., ur. (...) w K.,

obwinionego o to, że:

w dniu 13 września 2015r ok. godz. 12:25 w miejscowości S. droga K-25 (284/5 km/h) kierując pojazdem marki A. (...) o nr rej. (...), jadąc w kierunku m-ci K. podjął manewr wyprzedzania pojazdu A. (...) o nr rej. (...) nie zachowując przy tym należytej odległości między pojazdem wyprzedzanym podczas zjeżdżania na prawy pas ruchu, doprowadzając do bocznego zderzenia się pojazdów

tj. o czyn z art. 86 § 1 k.w.

1. uznaje obwinionego **A. S.** za winnego zarzucanego mu czynu wypełniającego dyspozycję art. 86 § 1 k.w. i za to na podstawie powołanego przepisu wymierza mu karę 300 (trzysta) złotych grzywny,
2. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 130 (sto trzydzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania.

SSR Katarzyna Maciaszek

Sygn. akt: VII W 170/16

UZASADNIENIE

W dniu 13 września 2015 roku około godziny 12:25 w miejscowości S., na drodze krajowej nr K-25 obwiniony A. S. poruszał się samochodem osobowym marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...). W pojeździe był sam. Wymieniony jechał od strony K. w kierunku K.. Tą samą drogą, w tym samym kierunku, pojazdem marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) poruszał się D. S.. W pojeździe przebywał pasażer – M. Ż., zajmujący przednie miejsce pasażera. Warunki drogowe były dobre, nawierzchnia twarda.

(dowód: wyjaśnienia obwinionego A. S. od 8 do 12 minuty protokołu rozprawy z dnia 26 kwietnia 2016r., zeznania świadków: D. S. od 20 do 22 minuty protokołu rozprawy z dnia 26 kwietnia 2016r., K. N. od 35 do 37 minuty protokołu rozprawy z dnia 26 kwietnia 2016r., M. M. (2) od 44 do 52 minuty protokołu rozprawy z dnia 26 kwietnia 2016r., M. Ż. – od 1 do 7 minuty protokołu rozprawy z dnia 4 października 2016r.)

Wymienione pojazdy wyprzedzały autokar. Pierwszy manewr wyprzedzania wykonał D. S., po czym zajął właściwy dla siebie prawy pas ruchu. Następnie autokar został wyprzedzony przez obwinionego A. S.. Obwiniony następnie rozpoczął manewr wyprzedzania jadącego przed nim samochodu A. (...), którym kierował D. S.. D. S. jechał z prędkością około 70 – 80 km/h. Był to teren niezabudowany. Pojazdy znajdowały się wówczas na łuku drogi oznaczonej znakiem A – 1 „niebezpieczny zakręt w prawo” a w odległości około 50m znajdowała się wysepka

rozdzielająca dwa pasy ruchu. Kierujący samochodem A. (...) A. S., kończąc manewr wyprzedzania i zjeżdżając na prawy pas, doprowadził do bocznego zderzenia pojazdów, uszkodzając prawą tylną część samochodu lewą przednią alufelgę pojazdu A. (...). Obaj kierowcy zatrzymali swoje pojazdy na pobliskim parkingu oraz wezwali policję.

(dowód: częściowo wyjaśnienia obwinionego A. S. od 8 do 12 minuty protokołu rozprawy z dnia 26 kwietnia 2016r., zeznania świadków: D. S. od 18 do 28 protokołu rozprawy z dnia 26 kwietnia 2016 r., K. N. k. od 29 do 44 minuty protokołu rozprawy z dnia 26 kwietnia 2016r., M. M. (2) od 44 do 56 minuty protokołu rozprawy z dnia 26 kwietnia 2016r., M. Ż. – od 1 do 7 minuty protokołu rozprawy z dnia 4 października 2016r, zdjęcia drogi – k. 58)

Obwiniony A. S. ma 31 lat. Z wykształcenia jest piekarzem, prowadzi własną działalność gospodarczą z której osiąga miesięczny dochód w wysokości około 2000 złotych. Jest żonaty, na utrzymaniu ma 1 dziecko w wieku 1,5 roku. Posiada majątek w postaci niezabudowanej działki rolnej o powierzchni 15 arów. Nie leczył się psychiatrycznie, nie był wcześniej karany.

(dowód: dane osobopoznawcze od 3 do 5 minuty protokołu rozprawy z dnia 26 kwietnia 2016 roku, informacja K. – k. 42)

A. S. słuchany w toku postępowania wyjaśniającego oraz jurysdykcyjnego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Jakkolwiek potwierdził zaistnienie przedmiotowego zdarzenia, wyjaśnił przy tym, iż podczas wykonywania przez niego manewru wyprzedzania kierujący samochodem A. (...) D. S. zaczął zjeżdżać na lewy pas, w wyniku czego doszło do zderzenia bocznego obu pojazdów.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionego co do samego faktu zaistnienia przedmiotowego zdarzenia, jego miejsca i czasu. W pozostałym zakresie Sąd odmówił wiary wyjaśnieniom A. S.. W szczególności co do okoliczności, że obwiniony wykonując manewr wyprzedzania pojazdu jadącego przed nim nie zjechał na łuku drogi na prawy pas, doprowadzając do zderzenia z samochodem kierowanym przez D. S.. W tym zakresie wyjaśnienia obwinionego pozostają w całkowitej sprzeczności z zeznaniami świadków: D. S., M. Ż. oraz funkcjonariuszy Policji: K. N. oraz M. M. (2).

Sąd uznał zeznania świadka D. S. za w pełni wiarygodne. Wymieniony rzetelnie opisał przebieg zdarzenia, korespondujący z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym. Świadek wskazał, iż po wyprzedzeniu autobusu zjechał ponownie na właściwy dla siebie prawy pas ruchu i trzymał się go, kiedy A. S. rozpoczął manewr wyprzedzania pojazdu świadka. Kiedy samochody znajdowały się na łuku drogi oznaczonej znakiem A1 „niebezpieczny zakręt”, obwiniony – po dostrzeżeniu znajdującej się w odległości zaledwie 50m wysepki (rozgraniczającej dwa pasy ruchu) - zmuszony był jak najszybciej zakończyć manewr wyprzedzania. Zahaczył wówczas prawym tylnym bokiem swojego samochodu o przednią lewą alufelgę pojazdu świadka. Wskazać należy, iż zeznania D. S. są w całości zbieżne z zeznaniami M. Ż.. Ponadto są one spójne z wiarygodnymi zeznaniami K. N. oraz M. M. (2), którzy jako funkcjonariusze policji przybyli na miejsce kolizji i w sposób prawidłowy wykonali czynności wyjaśniające na miejscu zdarzenia, a nadto w sposób obiektywny opisali zaistniały na miejscu stan rzeczy oraz przedstawione im relacje uczestników.

Odnosnie do dowodu z zeznań świadka M. Ż. Sąd zrezygnował z zasady bezpośredniości i po bezskutecznym wykorzystaniu wszelkich sposobów doręczenia wezwania do stawienia się na rozprawie skorzystał z dyspozycji art. 75 § 2 k.p.w. i odczytał na rozprawie zeznania wymienionego złożone w postępowaniu wyjaśniającym. Świadek przebywa obecnie na terenie Wielkiej Brytanii w celach zarobkowych, termin najbliższego pobytu w kraju określił na maj 2017r. Świadek ten został przesłuchany niezwłocznie po zdarzeniu, kiedy to zapewne najlepiej pamiętał jego przebieg. Sąd w pełni podziela istniejący w obecnym orzecznictwie nurt wyrażający się w dopuszczalności odczytania zeznań świadka dotyczących nawet okoliczności o istotnym znaczeniu dla rozstrzygnięcia sprawy, gdy zeznania te znajdują potwierdzenie w innych ujawnionych w trakcie rozprawy dowodach. W przedmiotowej sprawie – jak podnoszono to wyżej – zeznania wymienionego świadka korespondują z zeznaniami D. S. i słuchanych w sprawie funkcjonariuszy

policii oraz znajdują wsparcie także we wskazanych przez wszystkich tych świadków uszkodzeniach obu pojazdów. Odmienne postępowanie oznaczałoby niemożność wyrokowania a więc i naruszenie praw obwinionego do Sądu.

Sąd dał wiarę zaliczonym w poczet materiału dowodowego dokumentom, gdyż brak było podstaw, by kwestionować rzetelność ich sporządzenia.

Jako bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy uznano dowód w postaci skierowanej przez obwinionego skargi na działanie funkcjonariuszy i udzielonej mu w związku ze skargą odpowiedzi oraz dane dotyczące wymiarów uczestniczących w kolizji pojazdów.

Art. 86 § 1 k. w. penalizuje działanie polegające na nie zachowaniu należytej ostrożności, powodujące zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym tylko na drodze publicznej. Zachowanie należytej ostrożności oznacza, jak trafnie wskazał Sąd Najwyższy, ostrożność wymaganą w danej sytuacji. Każdy uczestnik ruchu drogowego jest obowiązany do zachowania ostrożności, czyli do postępowania uważnego, przezornego, stosowania się do sytuacji istniejącej na drodze (G., Prawo wykroczeń, s. (...) - (...)). W niektórych sytuacjach ustawa wymaga jednak od uczestnika ruchu drogowego ostrożności szczególnej, a więc większej niż zwykle wymagana. Taka szczególna ostrożność to ostrożność polegająca na zwiększeniu uwagi i dostosowaniu zachowania uczestników ruchu do warunków i sytuacji zmieniających się na drodze w stopniu umożliwiającym odpowiednio szybkie reagowanie (wyrok SN z 29 kwietnia 2003 r., III KK 61/03, niepubl.).

Spowodowanie zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu oznacza takie zakłócenie w ruchu, które może doprowadzić do kolizji na drodze, czyli zagrożenia sytuacyjnego (Radecki (w:) Bojarski, Radecki, s. 507-513). Niebezpieczeństwo musi mieć charakter realny, co oznacza, że istnieje prawdopodobieństwo przerodzenia się aktualnej sytuacji na drodze w sytuację, w której może powstać ujemne następstwo (por. Buchała, Przepisów i wykroczenia, s. 213) – por. powyższe M. B.-K., komentarz do art. 86 kodeksu wykroczeń, [w:] M. M. (red.), M. B.-K., P. K., M. K., Kodeks wykroczeń. Komentarz, LEX). Przepis art. 86 § 1 k.w. należy do wykroczeń z narażenia konkretnego na niebezpieczeństwo.

Obwiniony A. S. wykonując manewr wyprzedzania nie zachował bezpiecznego odstępu od wyprzedzanego pojazdu, czym doprowadził do kolizji między dwoma pojazdami, spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym i tym samym wypełnił przedmiotowe znamiona zarzucanego mu wykroczenia.

Stronę podmiotową popełnionego przez obwinionego czynu stanowi umyślność. Wymieniony działał umyślnie. Z poczynionych ustaleń faktycznych wynika, iż wymieniony dokonując na zakręcie manewru wyprzedzania pojazdu poruszającego się z prędkością około 70 – 80 km/h, by uniknąć wjechania na znajdującą się za zakrętem wysepkę postanowił szybciej zakończyć manewr wyprzedzania co doprowadziło do uderzenia w znajdujący się na prawym pasie pojazd.

Stopień społecznej szkodliwości należało ocenić jako umiarkowany. Przemawia za tym z jednej strony fakt, iż obwiniony działał umyślnie, zaś z drugiej to, iż w wyniku zderzenia doszło do spowodowania niewielkich uszkodzeń w wyprzedzanym pojeździe.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, będący przedmiotem oceny i analizy Sądu, pozwala na wpisanie zachowania obwinionego w normatywny kształt znamion wykroczenia z art. 86 § 1 k.w., gdyż w czasie swego bezprawnego oraz karalnego zachowania, mając możliwość podjęcia decyzji zgodnej z prawem naruszył normę prawną.

Jako okoliczność łagodzącą uwzględniono fakt uprzedniej niekaralności obwinionego za wykroczenia przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji.

Mając na uwadze powyższe oraz znaczny stopień winy i umiarkowany stopień społecznej szkodliwości czynu obwinionego wespół z dyrektywami wymiaru kary z art. 33 k.w. Sąd na podstawie art. 86 § 1 k.w. wymierzył mu karę 300 złotych grzywny.

Ponadto wymierzona kara grzywny jest karą leżącą niewątpliwie w granicach możliwości finansowych obwinionego i zrealizuje cele prewencji indywidualnej, mającej na celu przede wszystkim powstrzymanie sprawcy od tego typu zachowań w przyszłości, jak i prewencji generalnej, której zadaniem jest kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa i utwierdzanie jego prawidłowych postaw wobec prawa.

Mając na względzie sytuację majątkową obwinionego, który posiada stały dochód w kwocie ok. 2000 zł miesięcznie i ma na swoim utrzymaniu 1 dziecko Sąd uznał, iż uiszczenie przez niego kosztów postępowania nie będzie dla niego zbyt uciążliwe i dlatego na podstawie art. 118 § 1 k.p.w. zasądził od niego na rzecz Skarbu Państwa wspomniane koszty w kwocie 130 zł. Na koszty te złożyły się kwoty:

- 100 zł – ustalona w oparciu § 1 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. Nr 118, poz. 1269 z 2001r),

- 30 zł - ustalona zgodnie z art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 49, poz. 223 z 1983r.).

SSR Katarzyna Maciaszek